

OLAV WILLADSEN

ADVOKAT møderet for Højesteret

FAX 33 32 85 36
Folketingets retsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Tunnelvej 7
2600 Glostrup
Danmark

Telefon: 43 63 26 54
International: +45 43 63 26 54
Bedst mellem 13 og 15

Træffetid:
Efter aftale

Giro: 437 87 76

Retsudvalget
L 168 - Bilag 61
Offentligt

Dato:
31. maj 2006

Sag:

Vedr. retskredsreformen.

Tak for Deres breve af den 30.ds.

Jeg vil koncentrere mig om spørgsmålet om højesteretsadgangen, da der ikke er nyt om det foregående punkt.

Her vil jeg pege på forudsætningen i grundlovens § 63 stk. 2, om at evt. forvaltningsdomstoles afgørelser skal kunne prøves for rigets øverste domstol.

Den viser et grundlovsmæssigt ønske om rigets øverste domstols deltagelse i også konkrete sagers afgørelse.

På det tidspunkt var hovedreglen efter retsplejeloven, at sager skulle starte i landsretten, med mindre de særskilt var angivet som underretssager, så der var ikke et behov for at anføre noget tilsvarende om sager ved de almindelige domstole.

Vedr. henvisningen til sagers henvisning til landsretterne ved byrets afgørelse skal jeg bemærke, at forslaget § 226 væsentligt indskrænker den hidtidige § 226, hvor der er 6 forskellige henvisningsgrunde, mens forslaget kun har to - og det kan ses af bemærkningerne, at

"Henvisning bør dog undlades, hvis sagen uanset dens principielle karakter ikke kan siges at have en sådan generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen

- 2 -

eller en sådan væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt, at sagen bør kunne indbringes Højesteret som anden instans uden særlig tilladelse."

Det viser, at den pgl. bestemmelse kun har et ganske beskedent råderum - og det forudsætter i øvrigt rettens særlige afgørelse.

Procesbevillingsnævnet, der har fastsat en forretningsorden uden mulighed for mundtlig fremtræden uanset grundlovens § 65 om "offentlighed og mundtlighed i videst muligt omfang", giver heller ikke den kontakt til højesteret.

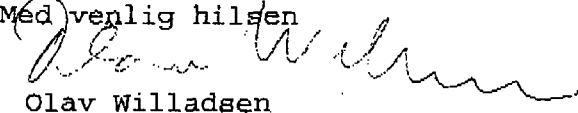
Jeg kan i øvrigt undre mig over, at det ikke søges ændret ved lovforslaget ?

Borgerne afskæres således fra den adgang de i dag har til Højesteret, undtagen ved en gunst, som kun er meget svært opnåelig.

Den vil derved ophøre med at være rigets øverste domstol, men blot noget fjernt, som kun eliten kan trække ned - og kun når det passer den.

Ministerens bemærkninger om dette og de øvrige punkter har derfor ikke beroliget mig.

Med venlig hilsen

Olav Willadsen

OLAV WILLADSEN

ADVOKAT mederet for Højesteret

FAX 33 32 85 36
Folketingets retsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Tunnelvej 7
2600 Glostrup
Danmark
Telefon: 43 63 26 54
International: +45 43 63 26 54
Bedst mellem 13 og 15
Træffetid:
Efter aftale
Giro: 4 37 87 76

Dato:
31. maj 2006

Sag:

Vedr. digital tinglysning- REU lov 199

Tak for Deres brev af den 30.då.

Jeg har bemærket mig, at ministeren er enig i, at der er en risiko for, at en person kan få udstedt en andens digitale signatur.

Beskyttelsen anføres i, at man skal have adgang til den pgl.'s post og personnummer.

I betragtning af, at personnummeret anvendes ved stort set ved hver eller hver anden henvendelse fra det offentlige eller banker, når man skal til lægen, når man skal købe medicin etc. er det ikke nogen betryggende sikkerhed.

Posten er lidt bedre, men almindelig post er ikke nogen sikkerhed.

Det forudsætter

1. at posten altid kommer frem og
2. at posten kun ses og forstås af rette vedkommende.

Er der tale om svage personer, f.eks. meget syge eller gamle mennesker, skal de have hjælp til meget - f.eks. til at hente medicin - hvor personnummeret oplyses - og til dagligdagens gøremål - og her vil den, der hjælper - eller blot udgiver sig for at være en hjælper - kunne få fingre i posten - og dermed oplysningerne om den digitale signatur.

Sendes det i stedet pr. e-post, så skal man jo et eller andet sted have oplysning om, hvortil den skal sendes, og

- 2 -

har den syge eller gamle ikke bedt om det, så har svindleren ret frie hænder.

I en ideel verden, hvor man ikke går ind på dumme internet-sider eller klikker forkert og hvor Microsofts programmer ikke har fejl eller sikkerhedshuller, så vil risikoen være lille.

Det er imidlertid ikke den virkelige verden.

Loven skal ikke laves, så den passer til Guds engle, men til Guds børn - og de er ikke allesammen engle.

Det er korrekt, at også en traditionel underskrift kan misbruges, men problemet med en elektronisk, der er en kopi af en ægte, er at kopierne kan laves identiske med en ægte i ubegrænsede mængder.

Ministeren anfører, at man via en internetudbyder kan finde den internetadresse, hvorfra transaktionen er gennemført.

Dertil må bemærkes, at der findes mange måder at sløre sine spor på elektronisk, og at problemet kan dukke op efter så mange år, at de elektroniske oplysninger ikke længere er tilgængelige.

Vi skal jo tænke på, at fast ejendom ikke er spørgsmålet om køb/belåning af ting med en levetid på nogle få år. Det er bygninger med en levetid på i flere tilfælde hundreder af år, og lån på 30 år er overhovedet ikke usædvanlige.

Jeg er meget glad for at ministeren erkender,
"at Tinglysningsretten ikke vil have nogen mulighed for at efterprøve, om den autoriserede anmelder har foretaget dispositionen over ejendommen med ejerens samtykke."

- 3 -

Den eneste sikkerhed er meddelelsen til ejeren, der kan være gammel, syg eller bortrejst - eller brevet kan forsvinde eller blive afleveret forkert.

Det er et meget stort tilbageskridt.

Sikkerheden angives i anmelderrollen.

Da f.eks. advokater, ejendomsmæglere mv. kan være autoriserede anmeldere, så skulle de i stedet for retten fungere som vagthundene.

De er imidlertid også forretningsfolk - og desværre har ikke alle med autorisation opført sig, som de skulle.

Det viser stribevis af selskabstømmer-domme.

Hvor stor en sikkerhed skal en ejendomsmægler, der formidler 100 huse om året til 2 mio/stk. Er det 200 mio kr ?

Hvor stor en sikkerhed skal man stille, når man har mulighed for at oprette pant i al Danmarks faste ejendom ?

Med mindre man stiller ganske enorme sikkerhedskrav, så stort set ingen kan være anmeldere, er anmelder-ansvaret ikke nok.

Jeg har bemærket mig, at ministeren ikke har afvist mit eksempel på en nem lille belåningssvindler mod en gammel og svag ejer af en fast ejendom, hvor han pønt venter med at stjæle pengene, til ejeren er død.

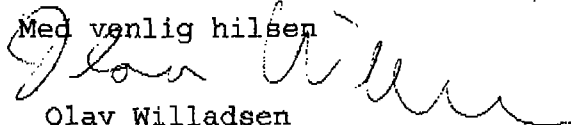
Om indscannede dokumenter vil jeg bemærke, at fysiske papirer kan have kendetegn, som ikke kommer med ved scanningen - f.eks. hvor trykket er lagt af pennen og papirtypen etc.; men det er naturligvis sikrere med indscannede opbevarede fysiske papirer end papirer, der kun eksisterer og har eksisteret i elektronisk form.

- 4 -

Da ministeren således erkender en række svagheder, vil jeg pege på muligheden af, at forslaget trækkes tilbage og underkastes ny behandling.

Det er simpelthen for farligt i den foreliggende form.

Med venlig hilsen

Olav Willadsen